

ligt og hensigtsmæssigt, end at man overfører Tiendebærelsen til en Capital, eller capitaliserer den. Jeg vilde ikke gjerne have berørt denne Sag, da den egentlig ikke ligger ind under nærværende Lov; men da der oftere her i Thinget, og gjentagende under denne Sags Behandling, er derom blevet henvendt Spørgsmaal til Ministeriet, saa har jeg dog ikke villet lade denne Sag ganske uberørt, da Taus- hed maaskee kunde udlægges som Samtykke. Jeg troer da at burde henlede Opmærksomheden paa, at selv den Minister, som har stabt Landbocommissionen, har udtalt i sit Lovforslag, at han har anseet det yderst tvivlsomt, om det med Hensyn til Pengesforholdene nu er Tidspunktet at fremkomme med et Udkast til Tiendens Afløsning. Dette blev udtalt i 1848. Jeg spørger nu enhver af de Tilstedeværende her i Thinget, om Noget troer, at Pengesforholdene have forandret sig saaledes, at vi paa- trængende bør søge at fremme denne Sag; jeg vil spørge enhver practisk Landmand, om han ikke er bedre holden ved, at svare en aarlig Afgift i Korn, der udredes af hans Avl, og er uafhængig af Conjuncturerne, end at betale en paalagt aarlig Pengesum, der under uheldige Tidsforhold kunde være vanskelig for ham at udrede.

Thalbitzer: Jeg vil blot med et Par Ord erklære, hvorfor jeg ikke kan stemme for dette Udringsforslag. Det er ikke, fordi jeg nok gjerne vil have, at alle slige Naturalpræstationer skulle affattes, og kan det ikke stes paa anden Maade, saa er det rigtigt at de-

ffeer med Tvang; men jeg har i en tidligere Sag allerede udtalt, at alle Landbosforholdene blive rettest og til almindelig Tilfredshed ordnede, naar det skeer ved frivillig Overenskomst. Jeg er nu overbevist om, at de Paragrapher, som nærværende Lovforslag indeholder, ville fremme Tiendeafløsningen, og at den maaskee vil skee inden 5 Aar ved de Rettelser, som der nu bliver givet, og jeg kan derfor ikke stemme for Forslaget, da jeg troer at det er bedre, at det skeer paa hiin Maade end ved Tvang.

Ordføreren: I Anledning af hvad de 2 ærede sidste Talere yttrede, skal jeg blot til- lade mig at bemærke, at, fordi der er Tale om almindelig Afløsning, er der derfor ikke Tale om, at den skulde være tvungen; det er derfor ikke afgjort, at det skulde skee ved Capitalisering som en tvungen Sag. Man kunde jo ogsaa tænke sig det saaledes ordnet, at kun Tiendeyderen blev berettiget til at afløse Tienden, hvis han vilde, saa denne Bemærkning rammer ikke den almindelige Tiendeafløsning i sin Heelhed, men kun en tvungen Tiendeafløsning.

Sølst: Det er jo dog en ufrivillig Afløsning, man vil fremtvinge. Det er vanskeligt at tale om en Lov, som ikke foreligger; men af de Discussioner, som have fundet Sted om denne Sag, faaer man i Grunden dog ikke Andet ud, end at Lovgivningen skal befale Tiendeeieren at sælge og Tiendeyderen at købe, og at Lovgivningen skal sætte sig til Formynder for begge og bestemme Kjøbesummen og Vilkaarene.